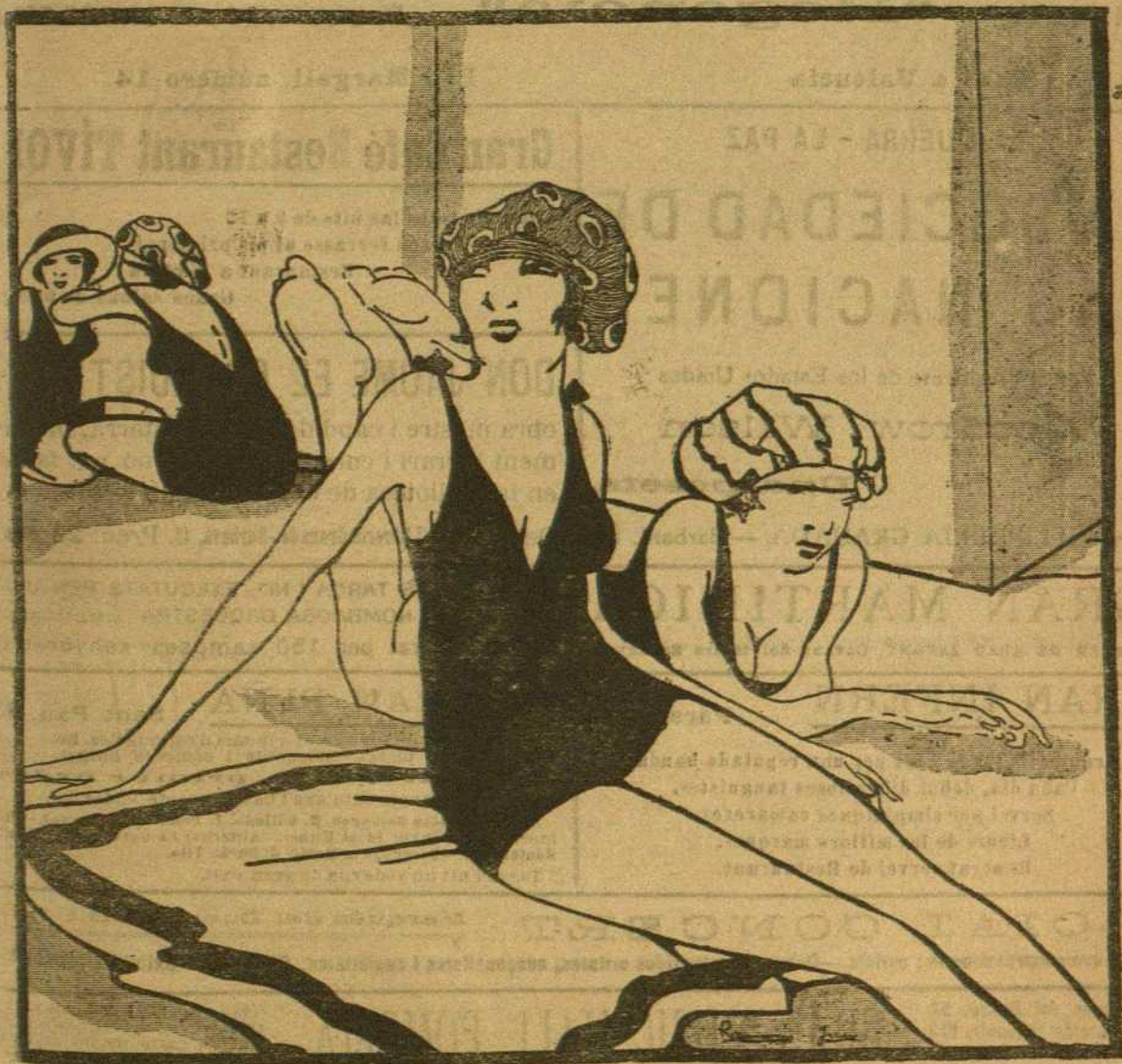

L'ESPRESSO

—Amb en Ramon vens als banys?
—Sí, noia. Cada any, amb mi, s'hi abona.

Clientela de tarda ja poden
visitar les habitacions de

La Chevrete d'Or

SANT RAMÓN, 28, que els pintors ja en són fora, ja han acabat les obres

Restaurant ESQUERRA

CARRER ARIBAU, 21

Coverts i a la carta. Especialitat en banquets. Tzigans
Badia-Montserrat-Cuscó. Magnífic saló-teatre propi per
vetilades, balls, etc.

PRINCIPAL PALACE

Succés dels espectacles istil

GRANDE TAVERNE DE PARIS

Aperitif diners soupers Tabarin

Lloc fresc i còmode

CALÇAT A PLACOS

de 1'50; 2; 2'50 o 3 pessetes setmanals

Al comptat, preus de fàbrica

CALÇATS "Regencia" Boqueria, 18.—BARCELONA

Casa a Valencia

Pi i Margall, número 14

LA GUERRA - LA PAZ

LA SOCIEDAD DE LAS NACIONES

Per el Presidente de los Estados Unidos

Woodrow Wilson

Una peseta

De venta: LIBRERÍA GRANADA. — Barbará, 15

Gran Café Restaurant TÍVOLI

Concerts totes las nits de 9 a 12

Fresca terrassa al pis principal

Restaurant a la carta

Grans salons de billars

DON JAUME EL CONQUISTADOR

obra mestre i capdal del gran Pitarrá, monu-
ment literari i curridològic, que no pot faltar
en la biblioteca de cap bon català.

De venda: Llibreria Granada-Barbará, 15. Preu: 25 cts.

GRAN MARTINICA

CARRER DE ABAD ZAFONT Davant del teatre Espanyol

GRANS BALLS TARDA I NIT, EXECUTATS PER UNA
NOMBROSA ORQUESTRA

Servei esmerat per 150 xamoses senyoretes

GRAN INFERN

Paralel, 74

Gran balls tarda i nit per una reputada banda.

Cada dia, debut d'hermoses tanguistes.

Servei per simpàtiques camareres.

Llicors de les millors marques.

Esmerat servei de Restaurant.

LA GRAN PEÑA

Sant Pau, 83

Importants reformes a la sala d'espectacles. Es-
palosa platea. El·legants i còmodes llotges.

Restaurant de primer ordre

Companyia Catalana i Castellana de Vodevils

Actors: Gaston Beaunogue, M. Galindo, J. Peralta, T. Pascual.—Pri-
mera dama jove: Ideal Esther.—Actrius: La Cordobesa, Telma,
Montenegro.—Director artístic: J. Durán Vila.

Tarda i nit un vodevil de gran èxit.

ROYAL CONCERT

Marqués del Duero, 108 i 109

Programes extraordinaris i variats.—Debuts d'aplaudides artistes, cançonetistes i cupletistes. Miracions! Exits! Exits cada dia

Marqués del Duero, 52
i Comte de l'Assolí, 103
Telèfon núm. 3458 A.

GRAN MUSIC-HALL POMPEIA

Gran quadre de vodevil i 32
riets números d'atracció. Con-
tinuada exits de les millors
cupletistes i cançonetistes

FOLIES-BERGERE

El music-hall més important d'Espanya Gran èxit de les aplaudides artistes:
Ideal Pellín, Balbina Valverde, Julia Pellín, María
Calderón, Pilar Guitart, Genchita Delmonte, Lola Miralles
FAICO I LA MORITA
Passat demà debut de la TROUPE MEXICAN PASTER.

redacció i administració: Barba, 15, llibreria
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre Ptas. 2
Estranger,
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors. — No s' retornen els originals.

PAPITU

EL PETO A TRAVERS DE LES EDATS

Es indiscutible que l'educació i la civilització humanes han influït poderosament en el refinament de la caresa. Avui mateix tindrem l'honor de donar als nostres llegidors i a les nostres llegidores les primícies d'un interessantíssim estudi sobre l'origen i transformacions del petó a través de les edats, degut a la ploma d'un famós doctor alemany, que té la creu de ferro, guanyada en acció de guerra i que, en el repòs de les trinxeres, ha fet curiosíssimes investigacions antropològiques que han donat per resultat les conclusions resumides en el present article.

Es incontestable l'autenticitat d'aquestes, doncs base de l'estudi han sigut els cranis, ossaments i esquelets dels antics Francs, predecessors de l'actual raça francesa, extrets durant la construcció de les trinxeres del front occidental, a les quals l'esmentat doctor havia sigut destinat durant la guerra i on aquests quatre anys i mig, entre el foc de les granades de mà, ha procedit, imperturbablement, a la seva tasca científica.

Sentim no poguer donar als nostres llegidors més que l'impressió general de l'obra, degut a la seva extensió, doncs consta de 69 volums en quart, d'unes mil doscentes planes cada un, luxosament editats per la Societat Alemanya de Publicacions Científiques Kamhelus, de Leipzig.

El savi doctor comença per descriure lo que devia ésser l'amor en les èpoques prehistòriques, en les que l'unió dels dos sexes responia exclusivament a un desig físic i a un impuls purament animal. L'acte material devia tenir, llavors, un caràcter de brutalitat manifesta. Assedegats home i dona, moltes voltes sens conèixer, devien unir-se a la selva amb una estreta selvatge. La perllongada abstinència de plaers que, degut a la poca densitat de població, tenia que ser freqüent en aquella llunyana època, havia per força d'aguditzar l'ardència dels sentits fins a aital extrem, que els dos sers, en llur estat quasi epiléptic, tenien que traduir l'expressió dels seus sentits en manifestacions brutals. La primera d'aquestes manifestacions degué ésser la mossegada, una mossegada inconscient, dolorosa, lancingant. Probablement, després de l'acte, home i dona devien quedar extenuats, masegats, els membres dislocats per les estretes espasmòdiques...

La primera refinadora dels sentits fou la dona. Quan un, dos, tres, quatre cops, la famella primitiva, hagué trobat un mascle en el seu camí, el seu cervell primitiu començà a rumiar si sempre seria igual, i el seu cos ja iniciat, tremolà al pensament d'un més enllà. I com que res se li ocorregué que pogués millorar la qualitat, pensà en la repetició. Però l'home, en aquells temps, no estava per brocs, i la dona compren gué que si continuava mossegant-lo i estrenyent-lo, que eren les úniques careses llavors en ús, el deixaria tan fatigat que, finida la primera sessió, no podria dir fava. I llavors la dona, que tenia la costum de mossegat-li el ciatell, refrenà un xic els seus ímpetus i aquella mossegada es dulcificà en una lleu pessigolla a sobre de l'espina, que fou com si li hagués trobat la corda sensible. I l'home, des d'aquell dia, repetí gustós i aprengué a fer lo mateix. Aquesta mossegadeta refinada devingué, amb el transcurs del temps, un petó.

Mes veu's aquí que un jorn es trobaren al bosc un jovincel de setze anys i una nena de tretze—aquí ve una demostració de què això de les menors no és precisament d'ahir,—que, per pur esperit d'imitació, quasi sens malícia ni excitació sensual, volgueren fer lo que havien vist als seus respectius papàs. I es van agafar i començaren a caresar-se, però eren tan inexperts, que sens sapiguer els seus llavis lo que cercaven, es trobaren junts, i al sentir unides llurs dues boques, fou tanta l'emoció que sentiren, que posaren els ulls en blanc, i s'ho van entregar tot, sens retraiments de cap mena.

Així es va inventar el dar-se la llengua, i així començaren totes les calamitats per l'humanitat.

D'aquell jorn endavant, no es donaren punt de repòs; tan enamorats estaven d'aquella joguina sàviament bellugadissa que s'havien descobert, que no volgueren fer altra cosa. D'aquí s'esdevingué una Babel eròtica, la confusió de les llengües. Des de llavors que no ens entenem, si no és amb Esperanto, idioma de nenes cursis que col·leccionen postals i cap-i-cues, o amb el francès, llengua universal dels aimants experts i dels diplomàtics amb casaca.

LA BOGADERA

Per ésser com cal, una bogadera s'ha de dir Pèpa, Conxa, Túies o un d'aquests altres noms populars, francs i íntims. Fifiureu-vos una rentadora que es digués Remedios, Pilar, Sussagna o algun altre motiu de Santa aristocràtica: ¿vosaltres li confiaríeu la roba bruta? Per l'amor de Déu!... Les mans d'una Reme-

—Perquè jo, noi gran, no em deixo passar la mà per la cara...

—Deu ser l'únic lloc que tens reservat.

dios, Pilar o Sussagna s'han fet per a tocar el piano; mes no per ensabonar peces de vestir... La prova fallaria.

També és necessari que la bogadera sigui un xiquet xerrameca, rondinaire i xafardera; són qualitats indispensables. Una famella que mentre faci bogada no murmurí, no digui mal dels amics i no garli molt quan fa la feina... malo, malo; no pot deixar neta la roba.

I després és menester que la heroïna del picador sigui una bona dona amb tots els ets i uts, que tingui un picotet del bolxevic, un tros d'eclesiàstica, una mica d'escèptica. Demés té d'ésser una cosa essencialment casolana com el gat, la gallina o el conill...

I ara bé... Nosaltres, fins aquí, no havem fet més que una petita silueta de la *mademoiselle* que renta a casa a trenta-cinc cèntims l'hora; però no havem explicat lo que ens interessa, això és: lo molt que pot arribar a sapiguer de les interioritats d'una hisenda i de les coses reservades d'una família, la dama que pica la roba i té per taller un safareix, en cas de què despunti son talent.

Un dia em deia la Pepa, la meva bogadera:

—Nosaltres ho sabem tot: sabem el jorn que la neta té mala diada; endevinem amb més arguments que cap gitana si els nois tenen *algo secreto*, mitjançant uns calçotets bruts; encertem els pets que ha fet

qualsevol senyor durant la setmana; sabem si les mestresses estan abraçades; si els menors fan coses lletges; si les minyones tenen promès. Si, què diantre! Nosaltres ho sabem tot; som com les bruixes, les sonàmbules, les tómbules, vull dir les noctàmbules. Mercès a unes calces de senyora, empastifades, a uns enagües bruts, a una camisa enllardada, sabem si les pubilles s'entrenen; si els *niños bien* es debiliten; si les raspes fan topades. I no et creguis que nosaltres hi posem cap empenyo en sapiguer-ho. No... Si ho sabem és per casualitat, perquè la gent bada... Perquè els homes són tan tontos i del pecat deixen rastre...

GALERIA DE GENT DESGRACIADA

EL QUE LES VEIA PASSAR

No hi ha hagut un home més desgraciat que «el que les veia passar». I no hi ha hagut ningú del que, com d'ell, es pogués assegurar que la *professó anava per dintre*. Ell era un home trist, trist sense remei, sense pauses, sens intermedis, un home xop de tristesa, però havia de riure, havia, sobretot, de fer riure, perquè en vivia de fer riure. No és pas un ofici agradable, aquest, creguin. L'home trist que ha de buscar-se les garrofes—al preu que es posen les coses, això de les garrofes no és pas una exageració—fent riure a la gent, a l'altra gent trista que es permet el luxe d'alegrar-se, ja ha passat de moda. Però això mateix no és més que un nou motiu per a la seva tristesa.

Perquè ja saben vostès que tots cerquem justificants per a les nostres flaqueces: el que li agraden les dones i el que no li agraden, el que li agrada el vi i el que li agrada el vi i el conyac.

Aquest home era lleig, lleig com una mala cosa, com un renec. Esser lleig no es massa agradable, diguin el que vulguin els que s'agafen al consol aquell castellà i beneit de: «*El hombre y el oso...*» etc. Això són qüestions, i aquell home que, demés de lleig era gandul, no hi estava per qüestions. Aquell home, naturalment, essent gandul no treballava. El seu únic treball era el no treballar. Vivia d'una manera misteriosa, com tots els tipus que formen la nota pintoresca d'una ciutat. Se'l veia a les terrasses del cafè, als banys, a les barraques de la Barceloneta, a tot arreu, de nit, de dia, i a tot-hora. N'era tant de nota pintoresca, que el que se'l mirava—amb una americana que era una llàstima, uns pantalons que eren un dolor i una gorra que semblava qualsevol altra cosa, una goma higiènica, una cafetera suïssa, una torradora de cafè, menys una gorra—ja no sabia si feia riure o si feia plorar, o si feia fastig. El que sospités que feia les tres coses, estava en el just medi.

L'home que les veia passar era un home trist per això: perquè tan sols les veia passar. Com la seva obligació—la de gandul—el duia a llocs freqüentats per dones alegres, boniques i ben vestides, la seva tristesa creixia cada dia. Mai cap dona d'aquelles seria per ell, i, sobretot, mai per ell es despullaria. I això era ben trist! No poguer sentir-se d'aquells lla-

vis, com s'ho sentirien altres:—T'estimo, manu meu! Ai, que ets castif!

Era com una d'aquestes tristes estacions sens importància, el pobre home, en les que els trens passen sens aturar-se o s'aturen dos minuts per pur compromís. En aquestes estacions el quefe es torna com un moble, com un trasto, com una cosa que no serveix.

En l'estació que era ell, *el que les veia passar*, el quefe, de tant vagar, s'havia rovellat.

L'OLLA DE NURIA

En Joanet Bofill era un xicot de lo més bo que es gastava al seu poble, mes tenia la desgràcia de què cada vegada que per assumptes del negoci dels seus pares baixava a Barcelona, encara no estava de retorn ja tenia que anar a fer una visita, o, millor dit, a què el senyor Bertran, el metge del poble, li fes a n'ell. Sempre tornava de Barcelona amb un encostipat d'aquells que acostumen agafar-hi els pagesos i que els posa un cap com tres quartans.

El senyor Bertran, per fi, va dir-li que si no prenia la precaució de posar-se una barretina al cap cada vegada que es fiqués al llit amb una senyora, no responia de què aquells encostipats li costessin la vida. I, efectivament, a la primera oportunitat que baixà a Barcelona féu, seguint les indicacions del senyor Bertran, un acopi de barretines, com si tingués por d'un bloqueig absolut. Des de llavors, no va tenir mai que recórrer a les potingues que li receptava el metge, i, tan satisfet quedà del remei, que féu una prometença a la Mare de Déu de l'Ajuda, que era la patrona del poble, que mentre visqués no deixaria la barretina ni que el matessin.

Mes veu's aquí que el xicot, un any per la festa major, va conèixer una xicota, hi va ballar, van engrascar-se, i... res, que als tres mesos es casaren com Déu mana, previ l'oportú consentiment dels respectius pares.

La felicitat més gran va coronar aquell matrimoni, mes anaren passant els dies, els mesos, l'any, i res, sempre feien zero.

I ells que haurien volgut, al menys, hereu i pubilla, és clar, començaren a posar-se de mal humor. Ella, ignoscenta com era, no sabia a què atribuir la causa. Feren prometençes, cremaren ciris, recorregueren als *parches de Santa Rita*, i res, ella sempre dava la mateixa senyal de disco de tren, tancat.

Per fi, decidiren un dia anar a Núria, i tal dit, tal fet, cap allà s'ha dit. Visitaren la Mare de Déu, li resaren una colla de parenostres, deixaren unes quantes pessetes d'almoïna i se n'anaren a ficar el cap a dintre l'olla.

Fos l'emoció de pensar que tal vegada estaven ja a la porta de la felicitat, fos un cop d'aire, al següent dia En Joanet s'hagué de ficar al llit amb una febre de dos mil dimonis. Anaren a cercar un metge, i veu's aquí que dona la casualitat que el que comparegué era un xicot que tenia el títol des de feia sis mesos, fill del poble de la Marguerideta, que així es deia la

dona d'En Joanet, i que de petits havien jugat ple-gats, i fins de més grans alguns cops havien sellat llur amistat amb una apretadeta de mans i algun petó furtiu...

La retrobada fou lo afectuosa que vostès poden suposar-se. El novell metge receptà la mar d'atent, assegurà que allò no seria res, repetí que havia tingut una gran satisfacció en retrobar a la Marguerideta i conèixer al seu marit, i es despedí, no tan depressa per a què aquella no tingués temps de sortir de la cambra del malalt i preguntar-li si era de cuidado.

—No, dona, no; no tinguís por... I, escolta: què hi heu vingut a fer aquí?

Un xic ruborosa, la Marguerideta confessà la causa...

—Mira de fer, sens que ell ho sàpiga, una fugideta a casa meua, demà... T'explicaràs; jo, com que sóc metge, podré dar-te algun consell per a què arribis a ésser mare...

Dec ara afegir que quan, dos dies després, ja reposat de l'indisposició d'En Joanet, ell i la seva dona se'n tornaren al poble, la Marguerideta es sentia completament feliça, car sabia que la Verge li havia concedit la ditxa de tenir successió.

I com que En Joanet trobà que amb el marrec que va néixer ja en tenien prou—les criatures són una il·lusió tan sola quan no es tenen—i no tornaren més a Núria, ni la Marguerideta vegé més al metge, no han tingut més fills. Es comprén. No havent-hi fe, no hi poden haver miracles.

—I esperes viure molt temps sense treballar, Quimet.

—Sí, noia. Em manté l'Esperança.

Notas despropiciantes y conmutativas que nuestro glacial reporter centralista señor Buendía y Gassol nos envía desde donde le eructa para leve pitorreo de sus pacíficos lectores.

Aviso: Se hace saber al pueblo que no es verdad que Buendía huelgue. Es pavería pura.

Día 28.—Si no fuérais tan agarrados y estrechos, un servidor iría a fuera como cale a un personaje de tupa como yo, pues aquí el que no va es un sudado. Pero como el pedirnos pafias a vosotros es más inútil que querer que Grañé sepa decir, sin entrebancarse, «socialización», haré la cabeza viva, a ver si Sánchez afloja unos nabos para ir a hacer el mec en San Tander. Cuando Tita Ruffo toma el té, ¿en qué se parece a un niño que mama? En que «toma té Tita». Si veis a Oliveros decidle si me quiere estrenar un drama en 21 actos que me he empescado, que se dice *La conquista de Ana Talía, o los higados de un rey*. Haría tronar y llover. ¿A ver si sabéis el primer santo a que se atiende al entrar a misa? Pues San... tiguarse.

Día 29.—Hoy me he puesto de 21 botones y me he ido, xino xano, a casa de Sánchez para trabajarle el cuento de mi viaje veraniego. Iba con levita nueva de trinca, un tarote de castor—se llama Castor el amigo que me lo ha dejado—y unos zapatos de lona muy cayos. Por cierto que ahora vuestro corresponsal se parece a la tierra del Anís del Mono. Sí, hombres: en que *ba-da-lona*. Llego, doy dos picos, surge una raspa, me toma la tarjeta y el pelo, y vuelve para decirme que Sánchez está de circunferencia con su naricuro y que vuelva. Ahora le hacen el mango. Aquí en Madrid corre una frescura que encostipa. ¿Pues no hacen pasar una jardinera por Isabel la Católica!

Día 30.—¿Qué diferencia hay entre un par de guantes de punto y las lombrices? En que aquéllos son guantes de punto y éstas son gus...anos, o sea guantes de sanos. ¿Que por menos hay gente en la cangri? No miréis delgado, que con esta calor uno desbarra con aquel contento. ¿Saben que me las piro? Sí, hijitos, sí. Mi cabeza, barrinando, barrinando ha encontrado el desllorigador. Iré a pie a Valencia. Descansaré cuando llegue a Silla. Guillaré de la fonda sin pagar, y aún me sobrarán pafias para ir de señora. ¿En qué se parece una vieja a Pepe Ulled? En que aborrecen el «Espejito». Recados a Utrillo, el dandy-ful.

Día 31.—De lo que habíamos dicho, ñic. No me voy porque he hecho una conquista de casa el Ancho. Se ha encatalinado por mis gracias una americana muy caya y más rica que Collaso. Tiene dos botones para los recados y es escultural. Con una americana bien hecha y con dos botones, tengo para todo el verano. Además es muy sabia. Domina el francés y es amante de las lenguas vivas. Cuando sube a verme, mi esca-

lera se parece a un árbol. ¿No caéis? ¿En que sube la savia? Esta me paga el veraneo. (Ojo, cajistas, ¡no pongáis venéreo!) Tengo mucha poltra.

Día 1.—La americana me resulta estrecha. Haré que la den un poco por detrás para podérmela poner, si no, no podría mudarme. Hablo de un traje que me ha regalado mi boliviana. Es de Bolivia, ¿saben? Yo no *bolivia* creerlo, pero ella se ha empeñado, y cuando una americana se empeña, la cosa está mal. ¿Cuál es el animal que pica a los seis días de muerto? Ya podéis barrinar, ya, que no caeréis. Pues... el pescado. Hoy, he dicho a mi flavia que los baños de mar me irían de aquello más bien. Ha hecho el orni. Ya le daré otro golpecito.

Día 2.—Aquí el ramo de la política está más enso-pido que Sagnier. Como el sol aprieta de valiente, todo Dios se siente espléndido y regala que es un gusto. ¿En qué caso se da el masculino para pedir el femenino? Cuando se da un *billet* a una meuca, para que os conceda... el femenino de *billet*. Esto hace como los discursos de Batalla, que, traducidos, no tienen suelto. He estripado la americana. ¡Es claro! Tanto meterla... Recaditos a Güell y a la Asquerino, y que se dejen de «Cobardías».

Día 3.—¿Cuando meto el cuerno en un agujero, ray! Mañana, mi Basa y yo (mi fulana se dice Basa: hay padrinos que merecen un atún) nos vamos a San Sebastián a hacer el pavero. Vuestro corresponsal hará gozo, y se parecerá al papel higiénico que se tira a la bassa, por lo fino. Ya me haré un retrato para que os mordáis los bigotes. ¿El tranvía mejor aconsejado? El de San Antonio-Marina, que va por Consejo de Ciento. Apa.

VISIONS ESTIUENQUES

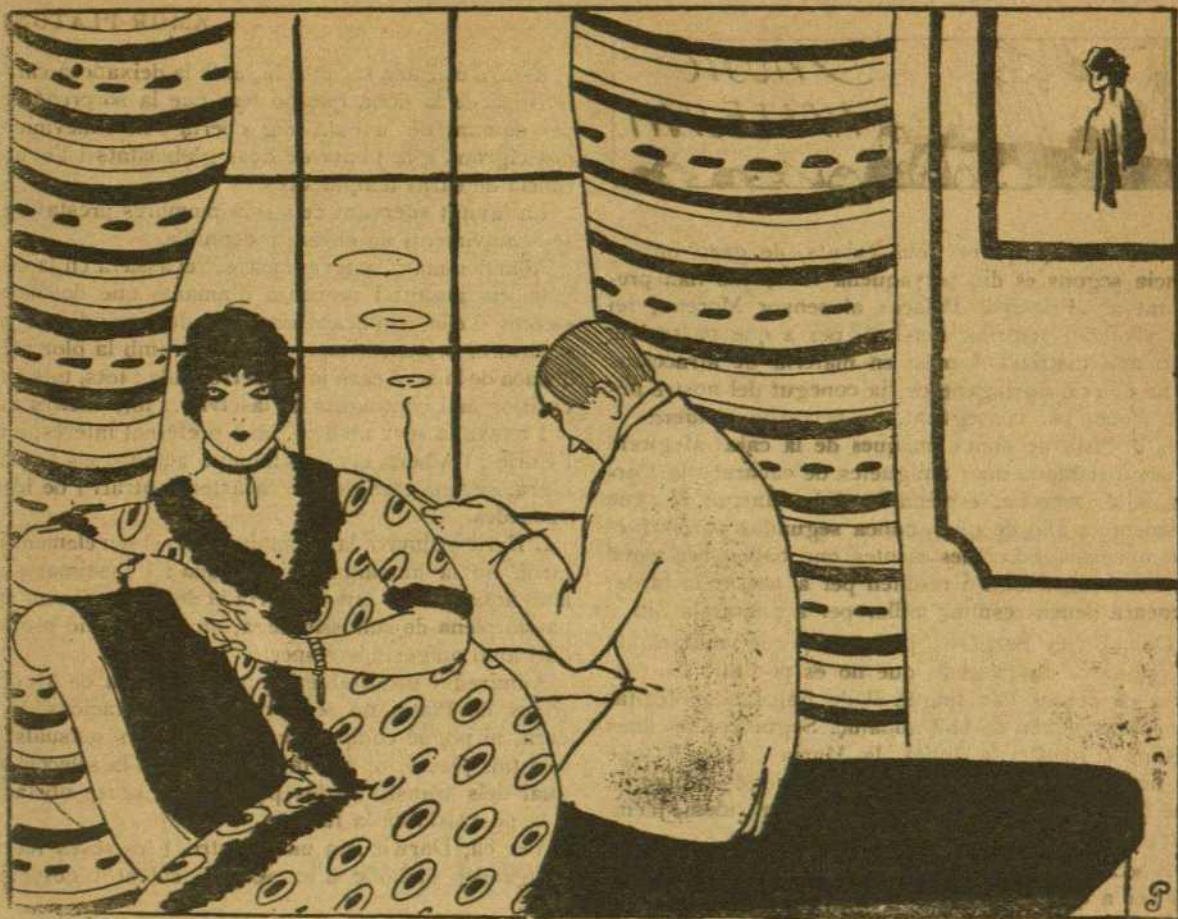
TERPSICORE DE BARRI

El carré està guarnit amb cadeneta, fanalets de colors i fullaraca, unes quantes banderes de llustrina voleien per Eolo acaronades.

Un local que abans feia de taverna i ha ascendit a «Bar Niza» no fa gaire a la porta ha instalat dotze tauletes que es van omplint de gent assedegada. A les entrades les porteres xerren i per no perdre la costum retallen, amb unanimitat, a les veïnes que van massa escotades.

Els musics de l'orquestra, que és de vent, millor dit, de tramontana, toquen el «Relicario», l'«Alma y vida», «Floridor», el «Fox-trot de les campanes» i altres peces de música que el públic està tip ja d'escollar-les.

I té una gràcia immensa veure que l'adroguer balla amb la raspa més baturra del barri,

—Es molt bacó el meu nano. Sempre, quan me llevo, em trobo els llençols humits.

una dansa estrambòtica importada
d'ultramar, com els plàtans i les pinyes
que a la botiga el pobre noi despatxa.

Quan es troba la festa en el punt àlgid
i el jovent bisexual ballant s'enganxa
més que el sindetikon i que la pega,
se senten un parell de plantofades.
Es el saludo d'un fuster d'empenta
promès de la raspeta, que al trobar-la
fregant l'all amb un altre, m'els hi clava
a cadascú una galia.

L'adroguè escorre el bulto
i amb la cua entre cames
es va a *parapetlà* a la rebotiga
que ofereix dolç refugi a la seva ànima,
tan dolç que allà el voltegen
la jalea, el membrillo i la guaiaba.
Com si rē hagués passat segueix la festa
i quan el més graciós del barri s'alça
sobre el tablado de la pobre murga,
lo mateix que una estàtua,
per subastar la toia que no és toia,
sinó un joc de café de porcel·lana (?)

comprat a la Virreina per tres peles,
comencen, per desgràcia,
a caure quatre gotes,
i abans de cinc minuts ja no en són quatre
sinó que és un ruixat d'aquells que engresquen
an En «Maiplo» i altres amants de l'aigua.

Aleshores, del públic
ve la gran desbandada,
i empipat, contemplant-ho,
el del tablado exclama:

—No fan cas d'aquest joc (jo que bé em creia
que daria molt joc al subastar-se),
amb tot i ser-ho de café amb gotes.

Si que l'hem ben pifiada!—
Desert es queda el barri,
els fanalets s'apaguen,
i l'adroguè aleshores
treu el nas a la porta, i adonant-se'n
de què no hi ha ningú, s'envalentona,
i del fuster rival jura venjar-se.
I diu:—Ira de Déu! quan t'arreglegui
t'haig de dà un reguitzell de bufetades,
i mai més en la vida
tu podràs tocar fusta de cap classe.—

AMOR PLATONIC

Mentre es preparen nous debuts, de gran importància segons es diu per aquella casa, ens han presentat al «Principal Palace» al senyor Moreno, rei del xilofon i ventríloc musical, per a que passem el rato més distrets. A més, en materia de atraccions hi ha el Trío Cartageneros, ja conegut del nostre públic i que, per consegüent, no necessita *réclame*.

A la llista de dones maques de la casa afegirem aquesta setmana dues amiguetes de cabaret: la Carme, alta, morena, esplèndida, i la Margot II, que desmenteix allò de que «nunca segundas partes fueron buenas». Són dues xicotes que ballen bé, tenen un tracte agradable i resulten per a passar la tarde, i encara deuen resultar millor per a passar la nit.

Del «Folies Bergère» podem dir que, malgrat la calor, hi va molta gent, que no és poc dir. En materia de debuts han tingut el de Faico i la Morita, simpàtica parella de ball andaluc. Segueixen les dues Pellins (l'Ideal i la Julia), la Maria Calderón (que és un *calderón* de guapesa), la Caridad Delmonte, que ídem, ídem, i la Miralles, que ídem, ídem, ídem, etc., etc., etc.

A «La Gran Peña» fan vodevill en català i castellà per a que hi hagi per tots els gustos. Han reforçat la companyia afegint al graciós Besangue.

Al «Monte Carlo» treballa l'Adams i l'Antòñita Madrid, que fan obretes parisenses amb molta traça. Que per molts anys puguin fer tan bons actes.

La colla del Mochuelo i companyia són a la «Cibeles», i a l'«Infern»; pensant que en aquest món lo millor és procurar l'aproximació dels pobles, han posat ball amb cinquanta camareres d'upa.

Vagin a pendre un whisky al «Refectorium». S'està molt fresc i ademés balla una xicoteta, la Pilar Alemany, que és quasi una nena: té catorze anys i ja balla amb la mar de gràcia i salero com si en tota la vida no hagués fet altra cosa. Esperem que la gentil Pilar seguirà fent progressos i arribarem a poguer-la aplaudir al «Doré» o «Eldorado», com ella es mereix.

Lentament fineix la temporada d'estiu. A les administracions i entre bastidors dels escenaris es fan plans per la pròxima campanya. Diuen que veurem grans números a Barcelona, que al «Lion d'Or» fan reformes i que quan torni a obrir-se els músics d'en Javaloy no tocaràn un ball cada mitja hora, com tenien la costum l'any passat; que al «Principal» veurem coses grans; que al «Edén» no baden i no es volen quedar endarrera; que es reobrirà algún altre *boite à tango*; que al «Alcázar» hi aniran onze mil noves verges; que els trota foiers i els esgarropa telons no renegaràn ni demanaràn sopars de cinquanta sis pessetes, i que el «Gordito» escriurà dos dotzenes més de *fados*...

Estava estirada en un sofà, amb la deixadesa característica de la dona que no tem que la sorprenguin; per damunt de la bata mig oberta s'hi endevinaven dos cigrons a la punta de dues globositats i l'exuberància de carns temptadores.

La laxitud enervant dels seus membres prestava als seus moviments un encant indefinible.

Abandonada a la seva inacció, repassava en la seva memòria multitud immensa d'amants que desfilaven davant d'ella, suplicant una mirada, mendicant un somriure, prenent emborratxar-se amb la olor afrodisiaca de la seva carn jove i perfumada; tots, tots amb desitjos mal continguts de lascivia... tots menys un!

I fixava la seva atenció, amb preferent interès, amb l'Enric i l'Albert, els seus amants actuals, els amants d'ara, perquè eren dos de caràcter contrari i de idees oposades.

L'Enric estimava la humanitat amb el seu element femení, no la humanitat divinitzada; i l'estimava no amb aquest amor que desperta el desig, sinó amb una passió plena de sumissió cega, amb convicció profunda i amb magestuós respecte.

Admirador incansable i defensor ardent de les doctrines de Plató, no senti mai les temptacions de la carn, ni pogué comprendre que els plaers sensuais fossin tals plaers, ni acertà a explicar-se la selecció sexual dels transformistes per arribar sense obstacles a la possessió de la famella.

Per ell, Darwin era un monstre, i les seves teories l'engendre diabòlic d'un senderi calent i desequilibrat.

Ell sabia que lo més insignificant en matèria d'amor, un petó, arribava a profanar la puresa de l'imatge; per això la dona que s'entregava sense resistència a les seves cares, mereixia per ell l'estigma abominable del desprecí... era un ídol caigut del seu pedestal; i per això ella omplia un buit molt gran en el cor de l'Enric, perquè coneixia les seves idees, i potser perquè li feia llàstima al sentir-li repetir sens treva els seus pobres arguments; i per no despertar la seva ceguera, adobtava una actitud de franca innocència que no posés de relleu les seves turgències pecadores.

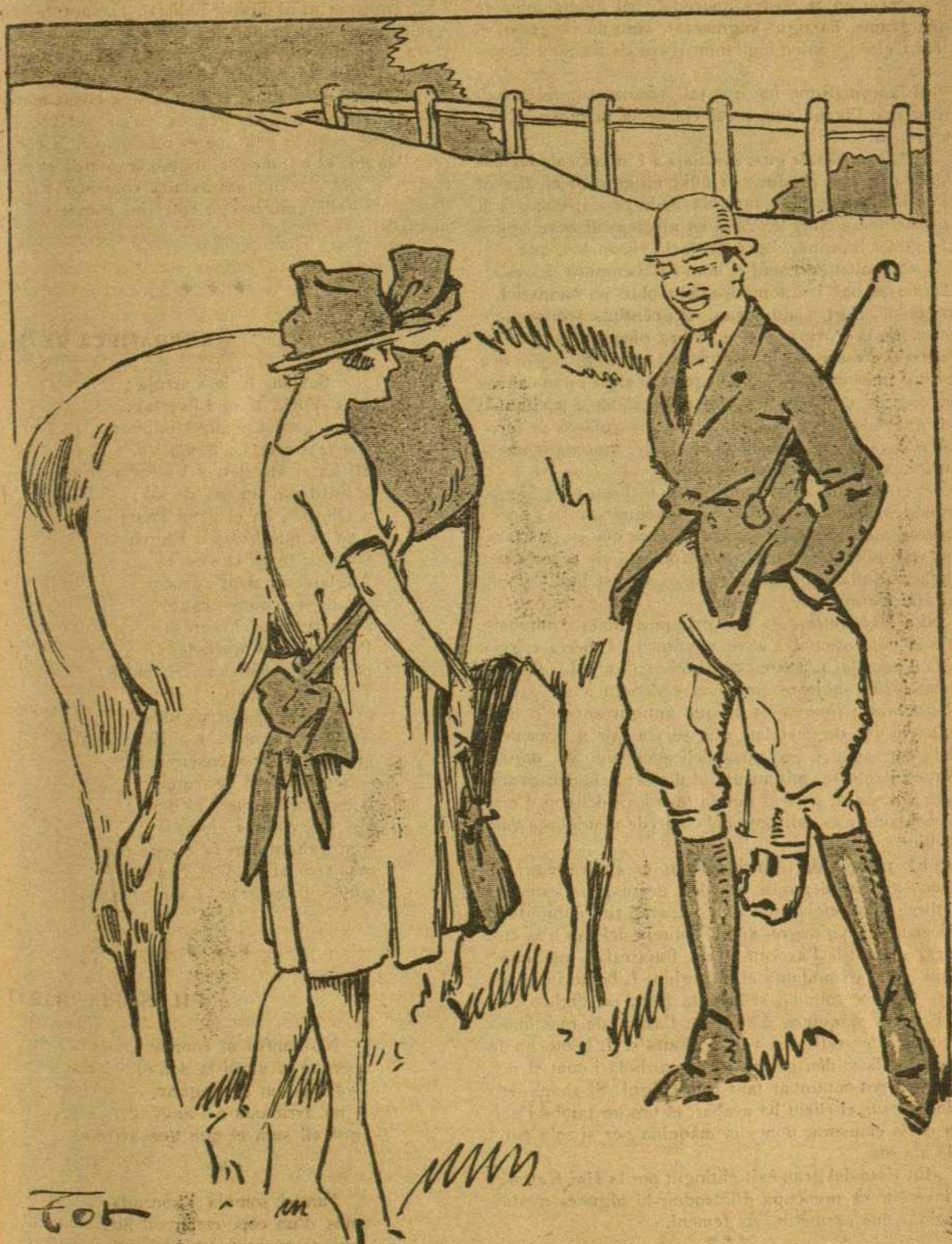
Quan el rebia, tot es reduïa a un quart d'hora de contemplació; unes quantes paraules, molt poques, dites amb passió, i una despedida freda.

Més tard hi anava l'Albert; els seus llavis carnosos, que entreobria amb mucca canallesca, els seus ulls fondos i sense brill, que miraven llanguidament, que denotaven anèmia, la seva vellesa joveçana d'home molt viscut, tot, en fi, que revelava el seu temperament tebió.

Ella, al veure'l arribar, corria vers ell, s'abraçava al seu coll, murmurava algunes paraules acompanyades de somriures picants i de gestos maliciosos, i el besava febrilment.

Després, quan fatigada pel cansanci, amb els braços caiguts, era la dona presa de la postració material que segueix a l'espasme nirviós del plaer, repetia a mitja veu:

—Oh, diví Plató, que en fores d'imbècil!

—Jo ja vindria, però no sé montar.

—No tingui por. Ja la montaré jo sempre que vulgui.

UN GRAN INVENT

Retallem d'un diari de Nova York, del 12 de març, la següent nova:

«El nombre de les màquines automàtiques que presten servei en la nostra metròpoli pel mòdic preu de deu grams, ha sigut augmentat, amb un nou tipus, el *Hai Ketting*, quina implantació era de tot punt necessària.

«L'automatisme ha pres tal increment entre nosaltres, que l'home neoyorquí viu de la màquina exclusivament.

«Els aparells de gas, instalats a l'interior de les habitacions, que produeixen flúid mitjançant el dipòsit dels deu grams a la guardiola, es lo primer que usa al despertar-se. Surt de casa en direcció al bar, i unes màquines li proporcionen el diari i els mistos, que se li havien acabat encenent el llum de la cambra de vestir. Arriba al bar i automàticament obté un sandwich i un doble. Surt, i mitjançant deu cèntims aconsegueix en el Bada Park que una cadira plegada es posi en situació d'ésser usada. Retorna a la ciutat, i per deu grams unes màquines li netegen el calçat i unes altres el diverteixen, fent-li veure unes vistes i afeitant-li els quartos si és que juga. Fins unes gallines de ferro colat li fan l'ou, i a l'hora de dinar, automàticament un piano li toca lo que desitja.

«Però l'home neoyorquí no en té prou amb lo que aquestes màquines poden proporcionar-li. Les seves necessitats són més, i encara que per deu grams també se li obren els quartos telefònics i els rebosts per defecar, faltava omplir un buit, i aquest buit l'omple la *Hai Ketting*.

«La *Hai Ketting* és una màquina mixta, composta d'una part animal i altre mecànica. Aquesta regula l'ús d'aquella. L'aparell consisteix en un individu del sexe feble, subjecte amb una cadeneta a un pal de l'alumbrat i proveït de lo que antigament se'n deia una cintura de castetat, que servia per a preservar dels cops d'aire les parts delicades de les dones. Aquesta cintura, mitjançant el dipòsit dels deu grams a la guardiola, permet que la tapadora del cop d'aire s'obri com unes estidores i el camp de maniobres quedí lliure.

«El procés del funcionament és el següent: El client arriba, deposita els deu grams, les estidores s'obren i l'administradora de l'aparell tira damunt del client un panyo negre, que el cobreix del cap a la cintura, donant-li l'aspecte d'un fotògraf i que impideix que els viandants el destorbin. L'home fa el seu fet. Als cinc minuts, si no està llest, un timbre com els de les màquines d'escriure l'avis de què fineix el plaç i les estidores van a cloure's. L'home no fa més que ficar deu grams a la guardiola i com si res. L'home pot continuar tant com vulgui. Si abans dels cinc minuts el client ha acabat, el timbre també l'avis de la clausura, doncs la màquina per si sola evita els abusos.

«En vista del gran èxit obtingut per la *Hai Ketting*, l'inventor es preocupa d'introduir-hi algunes modificacions que permetin l'ús femení.»

Altres retall del 17 de març:

«Ahir tingué lloc un drama davant la *Hai Ketting*, instalada al pal 1719 de la Gran Avinguda. Mr. Kili Foot usava la màquina, l'infortunat era sord, no sentí el timbre, es clogueren les estidores i el Md. Foot fou víctima d'una amputació dolorosíssima. Caigué mort i fou transportat al dipòsit judicial. Davant de la màquina, sense que la policia se n'adongués, quedà, a terra, un saldo del seu cos, que es recargolava com una cua de sargantana. Als pocs moments, una senyora molt ben vestida, que duia una bossa-moneder que li arribava fins als genolls, passà pel lloc de la catàstrofe, vegé la cua que es rebrincava, la contemplà, l'agafà, «Foot meu!», digué, la guardà en el moneder, i amb la raó extraviada començà a córrer Avinguda enllà amb la cua entre les cames... Era la vídua Kili Foot!...»

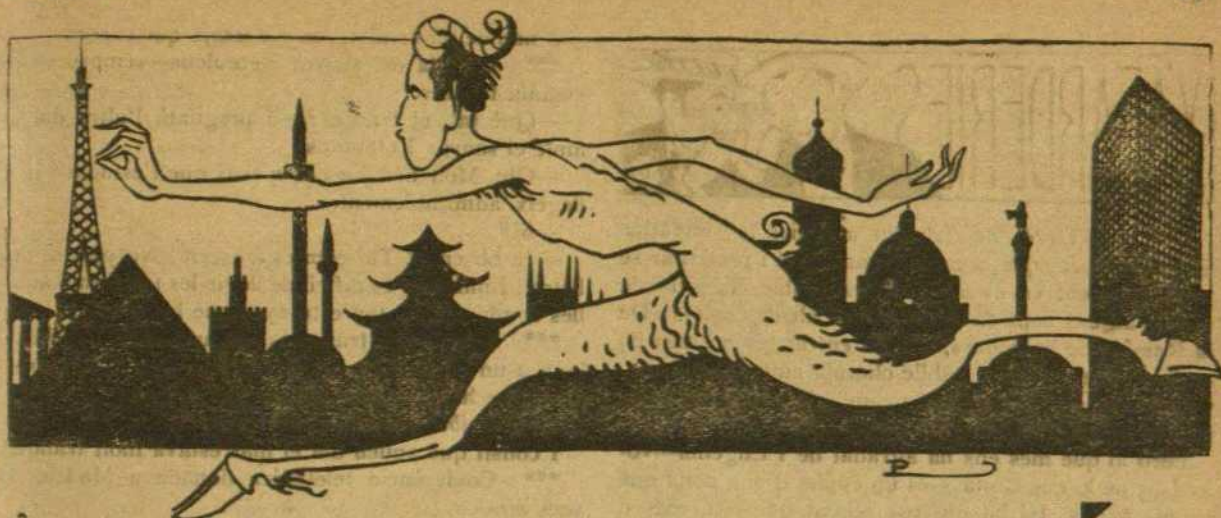
XERRAMECA-REVISTA

—Sevilla, té la Cartuja;
New-York, té la Llibertat;
té un gros Cavall, Montserrat...
i el teatre té *La Bruja*.
Hi ha el Micalet, a València;
a Cardona, un pet de sal;
a Olot, hi ha el gran Pastoral...
i no sé què hi ha a Florencia.
Girona, té la Devesa;
Anglaterra, molt carbó;
arreu, les cabres, cabró...
i manresanes, Manresa.
Paperers té Capellades;
panyes els manyans, Sabadell,
Tarrassa i Alcoy; i el vell
té les... galtes arrugades.
—Doncs digueu: I a Barcelona
què teniu per a ensenyar?
—Sense haver de rumiari
ja us diré lo que s'hi dona:
Els barcelonins, joiosos
com tothom que fa el que pot,
mostrem al món el Ninot,
que és prou gran, i som ditxosos!

FILOSOFIA BARATA

No confis al company
perquè et vigili la dona;
sofriràs un desengany,
i no arribaràs a l'any
que ell serà el que t'ensarrona.

També somnia l'honrada
més d'un cop, estant al llit,
que és corresposta i aimada
per un que no és son marit.

GAMBANT PEL MÓN

LO IMPREVIST

La senyora Mercè recordava els anys de la seva joventut aprofitada i ara que la seva filla se li presentava al davant llagrimejant per contar-li la seva reliscada, estava disposada a mostrar-se tan indulgenta com pogués. Ademés comptava amb la garantia del pròxim casament de la seva filla amb el senyor Bracons, vell de setanta anys, arribat feia poc de Filipines, on havia fet una respectable fortuna.

Després de besar-li el front, digué:

—Explica't, filleta meva, explica't.

La Leonor, esporuguida per la deshonrosa confessió que anava a fer agafà més ànims al veure el rostre somrient de la seva mare, i digué:

—Es la consciència i els deures que té tota filla lo que m'instiga a revelar-li una de les més grans baixeses a que podia fer-la caure. Com vostè ja es deu témer, el malestar que fa tres mesos m'atormenta és el fruit d'una lleugeresa que vaig tenir el juliol passat durant el nostre estiu a Arbucies. El fill dels masovers era molt atrevit i jo disfrutava de massa llibertat. Un dia, a l'anar a la païssa per veure si les gallines havien fet cap ou, ell ja m'hi esperava, i com que aquell dematí havia pres banys de sol, tenia una mena de cosa per tot el cos que em feu impossible tota resistència. Ademés, ja sap vostè que ell era molt fornit hi hauria sigut una tonteria provar de desfer-me d'aquells braços que m'oprimien brutalment. Ja veig que soc mereixedora de tot càstic, i molt més ara que estic a punt de contraure matrimoni amb el senyor Bracons. Primer creia que la meva involuntaria caiguda no hauria tingut conseqüències, però els vòmits constants em demostren lo contrari. Faci de mi lo que vulgui perquè tot m'ho mereixo. Veig que sóc indigne de pertèixer a aquest home que m'ofereix el seu nom, i abans d'enganyar-lo prefereixo fer-me monja per obtenir el perdó del meu pecat.

Acabada la seva declaració s'assentà plorant amar-

gament esperant la sentència maternal.

—Filla meva, esperava aquesta confessió, puix em temia la teva situació de des de el dia que la rentadora em preguntà si tenia una altra dona que vingués a rentar la teva roba interior una setmana de cada mes. Deploro com a mare que et soc lo que ha passat, i si tu estàs disposada a despreciar la ma del senyor Bracons per no enganyar-lo, jo et dic i t'obligo que et casis amb ell perquè és aquest casament el que ens estalviarà de caure en una vergonya.

I després de fer-li unes quantes observacions amb veu baixa, es retiraren.

Vingué el dia del desitjat casament i a l'hora d'anar al llit la senyora Mercè donà els conseqüents consells al senyor Bracons.

I el bon vellet entrà somrient al quarto on l'esperava l'esposa disposada a oferir-se sense preàmbuls, coberta tota ella d'una ingenuïtat fingida.

Però el senyor Bracons restava impassible com un pare davant de la filla. Allavors ella, al veure la fredor del bon vellet, s'assentà als seus genolls i començà a besar-lo. Els ulls del senyor Bracons llagrimejaven mentre l'anava acariciant. Al veure les insistències d'ella l'agafà per les mans i digué:

—Ja veig que és un crim volguer sacrificar la teva joventut per una mania meva. Jo ja em trobo a les acaballes de la vida, i si m'he casat amb tu no ha sigut per altra cosa que per sentir la joia de que quan me moriré tindrè al meu costat una imatge semblant a una filla que vaig tenir amb la meva primera dona i que era jove i bonica com tu. Jo sóc impotent per fer-te sentir el goig de l'amor, i a més has de tenir en compte que el meu amor sempre serà paternal. No et demano res més sinó que et dignis sacrificar la teva joventut durant els pocs anys que em queden de vida. Aquesta serà la meva felicitat més gran.

L'endemà, quan la Leonor contà la nit de nuvis a la seva mare, tingué que corre tothom, puix caigué desmaiada.

*** Al «Doré» ha treballat uns dies la simpàtica Eugènia Roca, que, a més de cantar bé i presentar-se molt caïment en escena, té l'estimable condició de cantar alguns cops en català, entre altres cuplets «De la Rambla de les Flors», que ha *entrat*, com diuen en argot teatral, i que el públic choreja amb entusiasme. Oblidàvem de dir que canta també la papitesca composició «Flor d'Aribau».

Però lo que més ens ha agradat de l'Eugènia—voiem dir de lo que canta,—és un cuplet d'una nena que va als banys. Hi ha un troç recitat que diu, més o menys, així:

—¿Ven ustedes esta pala i este cubo?
Pues a mi novio, el cubo le gusta mucho
i dice que si quiero, me dará por el cubo
lo que quiera. Pero yo no se lo quiero
dar, no...

Fa bé, l'Eugènia.

*** La Vanguardia, parlant del conflicte dels marins, diu:

«Hay mucha cerrazón.»

Quan la cosa s'arregli, deurà cantar allò de «renace la calma», i fins pot ser en Boy farà una barcarola.

*** Gran xibarrí entre les senyores tarifades per la contribució imposada a les cases d'honorat esbarjo per la Comissió d'Higiene. Diuen que és assumpte que donarà molt de joc, i fins molt de jocs, donada la facilitat que tenen les individus que integren aquest cos. Doscentes cinquanta pessetes de contribució per a les cases de deu pessetes i doscentes per les de cinc pessetes, són masses pessetes per un negoci que té de sostenir una lluita amb la crisi de clientela i amb la competència estrangera que té la Rambla per saló d'exposició. Això deurà portar, com de costum, per resultat, l'encariment de les subsistències amoroses, i ja no podrem dir «a càn pela i deu» a n'aquella nena de «ca l'afarta pobres», que nosaltres nomenem «chez le manchot».

*** L'aviador senyor Zanetti ha sigut apercibit per l'autoritat, perquè dimecres, a l'efectuar un violent aterratge damunt de la Porta de la Pau, va rompre un fil.

Es la primera vegada que, per aital fet, l'autoritat apercebeix a algú. Si haguessin de fer així, no fóra poca la feina que tindrien els policies empaitant corridos a Càn Prim.

*** D'un telégrama de La Publicidad:

«En las inmediaciones del balneario de la Merced, en el pueblo de Capmany, se ha celebrado un incendio destruyendo las llamas una extensión de diez hectáreas de sembrados y gran cantidad de alcornoques, propiedad todo de la condesa de Almenara.»

Un altre dia que els avisin...

*** Un anunci de La Vanguardia:

«Se desea pensión para señorita, que esté en buenas condiciones de precio, trato, etc. Oferta.»

S'han de fer estalvis, en els temps que correm.

*** La filla del senyor Retaulons—sempre ell!—estudia francès.

—Què tal, el francès?—li preguntà l'altre dia un amic el senyor Retaulons.

—Oh! Molt bé! Fa dos mesos que l'estudia i ja el llegeix admirablement.

—Sí?

—Ja ho crec! Tal com està escrit! No pert ni una lletra! I miri que és difícil de llegir-les totes amb aquelles combinacions tan estranyes que hi ha!

*** Telégrama transmès per una casa de Barcelona a un importador de París, respecte a una expedició que havia restat sospesa per la vaga:

«Impossible expédier cause vague.»

I consti que aquell dia el mar estava molt tranquil.

*** Conferència telefònica donada a Madrid fa pocs dies:

«Ha visitado al Gobernador una comisión de fabricantes en cueros...»

I després afegeixen que el termòmetre havia pujat aquell dia d'una manera asfixiant.

EL GANAPIA

I

L'Isidre havia sigut molt ben criat. Sempre havia sigut l'orgull dels autors dels seus dies. Cada nit el ficaven en el bressol, al costat del púdic lit dels seus pares, i per fer-lo dormir li tenien d'agafar una mà cantant-li una cançó. Si s'hagués vist privat d'aquesta cançó, hauria bramat tota la nit com un ase.

II

Cada dia l'edat i la bondat de l'Isidre creixien. Als tretze mesos ja caminava sol; als quatre anys ja distingia el blanc del negre; i als cinc el vermell del blau; als set ja es descordava sol la bragueta; als deu

—Es particular. En tres anys de casada no havia tingut fills, i des de que tinc rellogats sempre estic així.

pesava quaranta-set quilos, i anava engreixant-se, engreixant-se, i als disset anys estava gras com una monja i rodó com una bola. La Marieta tenia tot lo que convenia per fer-lo feliç; era rica i seca com un cop de tralla. I es casaren.

III

No es poden pensar lo que sofrí la pobre mare abandonant al llindar de la cambra nupcial al seu gros porquet tan estimat.

Era la primera vegada que el noi estimat se n'anava a dormir sense sentir la dolça cançó de bressol.

No esperin que els conti la nit de nuvis de l'Isidre. Només tenen que saber que amb els consells que li havia donat la seva mare, es posà a l'alçada de la seva missió. La Marieta en va quedar contenta.

Però al matí, després dels gemecs, a l'intentar dormir, l'Isidre començà a donar voltes i més voltes pel llit. La Marieta ja roncava. A l'Isidre li faltava alguna cosa, i aquesta cosa era la dolça cançó de la mare que cada dia li cantava d'ençà que li posaren el collar pelut.

No hi havia manera de dormir sense la cançó! L'Isidre era molt egoïsta i despertà manyagament a la seva dona, i amb mil precaucions li pregà que cantés quelcom.

Amb tot i estranyar-se per aquella petició, la Marieta cantà. Al cap de dos minuts l'Isidre dormia.

Mentre durà la lluna de mel, la Marieta era complacenta i satisfeta tots els capricis del seu petit elefant ros.

Però la lluna de mel no tenia de durar gaire, i la Marieta, encara que fos com una post de planxar, era molt exigenta, i el pobre Isidre desseguit es tapava. De dia en dia anaven minvant les seves forces, fins que una nit es va negar a satisfer els desitjos d'ella.

Però malgrat la negació, l'animal encara va tenir la barra de demanar l'acostumada cançó.

I ella, descapdellant el seu brut caràcter, digué:

—Tu vols música per dormir? Doncs bé! Aquí tens la música. Té! Té! Té!

I les invectives detonacions de la Marieta van deixar al pobre Isidre quasi asfixiat.

CORRESPONDENCIA

P. T. S.: Veurà, segons l'humor que gastem ja se sap que hi haurà de mala lluna. — *Un de Lloret*: No! L'han encoratjada d'Escandol: Anirà el xiste. — *Picadurà*: Si, senyor. De molt bon grat. — *Peret*: Farem pel que ens trobarem. — *Suca Melindros*: Ho registrarem tot per a trobar-ho. — *Sòmines*: Anirà. — *Manel*: No pot pas ser. Veurem mes endavant. No en queda cap. Són així nosaltres. — *Cole Relat*: Anirà. I si els fes en la nostre llengua, millor que millor. — *Tots tres*: No acaba de satisfer. Potser canviant-li una mica el final, que és més manso que'l gat de la portera. — *Segarra*: El ninot demostra condicions. Vagi sent que acabarem per entendrens. — *Marques de Peraltus*: Anirà, molt retocat. — *Vitales II*: No, senyor. En tenim un sentiment. — *Firre*: Pistonet. Anirà. — *Talló Sol*: Esperillós, però mirarem d'aprofitar, ho. — *Pasquín*: Veurem! No li responem de res. — *T. Dernet*: Aniran. Grans mercès per la finesa. — *E. Uldo Nath*: Quina nyap! I ara! — *Sócjò*: Al dir anirà no diem quan ni com. Oatxassa, doncs, que en tenim en cartera prop de dos mil. — *Eutis*: N'aprofitem no més un xiste. — *Malete*: Uva, que voldrà ralm. — *Roca Bruna*: No pot ser. — *Mary Condé*: Posis tranquil que tot són vuits i nous. — *Fepa P. Ulla*: Es esgarriós lo que conta. Farà plorar a la parroquia. — *Simonet Calent*: Ja s'ha dit. Què hi farem! — *Sòmines Pè*: No s'hi enfadi. Una badada tothom pot tenir-la. — *Capat*: Si, senyor. Un dia d'aquesta. — *Bolbas*: N'hi hauran Per tots els gustos. — *Un que's etc.*: El ninot va al cove. El xiste, anirà. — *Tip*: No. — *Mandanga*: El guardem per a el calendari. — *Un de Lloret*: Romansos. — *X. X. Tus*: Amb què ho ha conegut? En queden una pila.

BIBLIOTECA «PAPITU»

Arxiu del bon humor i la barrila

VOLUMS PUBLICATS

Delirium Tremens	Agotat
Cuplets del «Papitu» (1. ^a serie)	Agotat
» » » (2. ^a serie)	Agotat
» » » (3. ^a serie)	Agotat
» » » (4. ^a serie)	0'25
» » » (5. ^a serie)	0'25
Don Jaume el Conquistador (2. ^a edició)	0'25
Astracancia Papitesca	Agotat
Endevinalles Papitesques	Agotat
Monòlegs Papitescos	0'25

EN PREPARACIÓ

CONTES DE LA VORA DEL LLIT

Aconteixement literari i grimegial!

FÉLIX COSTA, IMPRESSOR; ASSALT, 45 — BARCELONA

El Tratado de Paz

entre las Potencias Aliadas y Alemania, firmado el día 23 de Junio de 1919 en Versalles,

será publicado en español

según el texto íntegro y auténtico francés e inglés compuesto de 440 artículos y apéndices

Esta primera edición española, escrupulosamente redactada y reproducida fielmente de dichos originales, contendrá de 300 a 400 páginas y estará ilustrada con los mapas oficiales de las regiones del Rhin, del Sarre, de Polonia, de Dinamarca y del general de Alemania, en colores, con las nuevas fronteras.

Esta edición, verdaderamente de biblioteca, ha sido dirigida por el reputado técnico en cuestiones internacionales

ENRIQUE DÍAZ-RETG

y se pondrá a la venta al precio de cinco pesetas en el corriente mes. Pueden dirigirse desde ahora los pedidos a la

Librería Granada

Barbará, 15

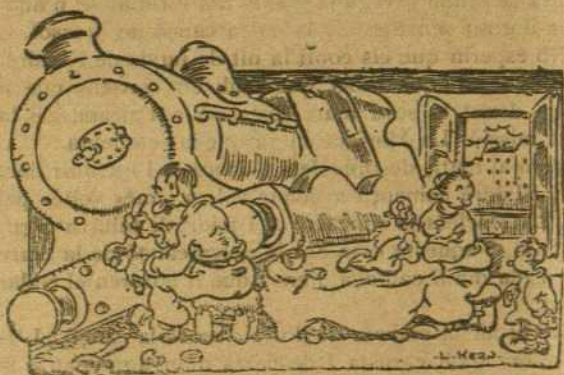
Apartado 147

BARCELONA

L'HUMOR ESTRANGER

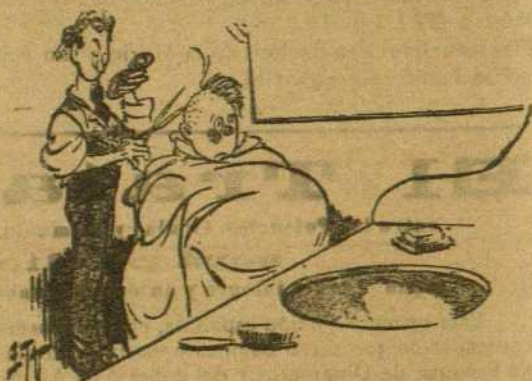
—Noia, si ta mare es fica al mar, a casa no vull que mai més facis peix.

—Veus? Apren del teu pare, que quan no té feina s'entreté fent locomotores.

—Deixa'm reposar, que el cusir sobre negre cansa molt la vista.

—El senyor serà tan amable que tornarà demà. Avui ja he fet les vuit hores.

Tisana Puig

Antiblenorrágica

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolencias del aparato génito urinario. Caja 2 ptas. con detalladas instrucciones.
Venda: Doctor Ferrer, Segalà, Farmacia de la Cruz, Salas, Viuda de Ausir, Francisco Puig, etc.—Barcelona

CICLISTES I FUTBALLISTES

domanen omni match CATALUNYA de
CICLES I FUTBALL

A. SANROMÀ

Catalunya 62 - Telephone 41445 - Barcelona

Sellos Ossam

para la curación de la **Blenorragia** (purgación), **Cistitis**, **Prostatitis** y todas las infecciones del aparato génito-urinario; **sustituyen** ventajosamente al sándalo y a otro cualquier preparado, por que en sus efectos **rápidos** no producen trastornos al estómago y al riñón, **calmando** a las primeras tomas toda clase de **dolencias e irritaciones**.

DE VENTA: J. Viladot, Rambla de Catalunya, 36; Salas, Farmacia, 7; Dr. Parelló, Rambla del Centre, 37

SARNA (Bonyà). — Sense **ANTISARNIC MARTI** sense la cura rapidament el

El més econòmic, segur e inofensiu. — 3 ptas. frasc
De venda en totes les farmàcies i Paríament, 17. — Barcelona

SARNA (Bonyà) SULFURETO CABALLERO

(Producte patentat)

No té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la SARNA. — Descarten de les imitacions

Quinta del l'Assalt, 38 - BARCELONA i Centres de exportació

LES PURGACIONS

recents es curen amb pocs dies i les cròniques fàcilment per incurables, no resisteixen a les

Especialitats PARADELL

30 ANYS D'EXITS HO ASSEGUREN

Farmacia PARADELL, Carrer Comte de l'Assalt, núm. 28. - BARCELONA

¡OJO VIVO!

Los que seáis **KOTON**, podréis ir más trempados que un gínjol, si dejáis de rincón los aparatos de flugifogui y os ponéis el

Vendaje ELCA

Es poner aceite en una luz.

Calvet y Compañía

Jaime I, 14

LADILLAS (Cabres)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMACIA PARADELL - Comte Assalt, 28 - Barcelona

UNA PESSETA. — Per correu 1'50 pessetes

PEDIKO

Loción antisèptica perfumada

MATA - CABRES

Es ven en totes les Farmàcies. — Dipòsit: Ronda Sant Pau, 2, i Hospital, 2, Barcelona

BLENORRAGIA (PURGACIONS)

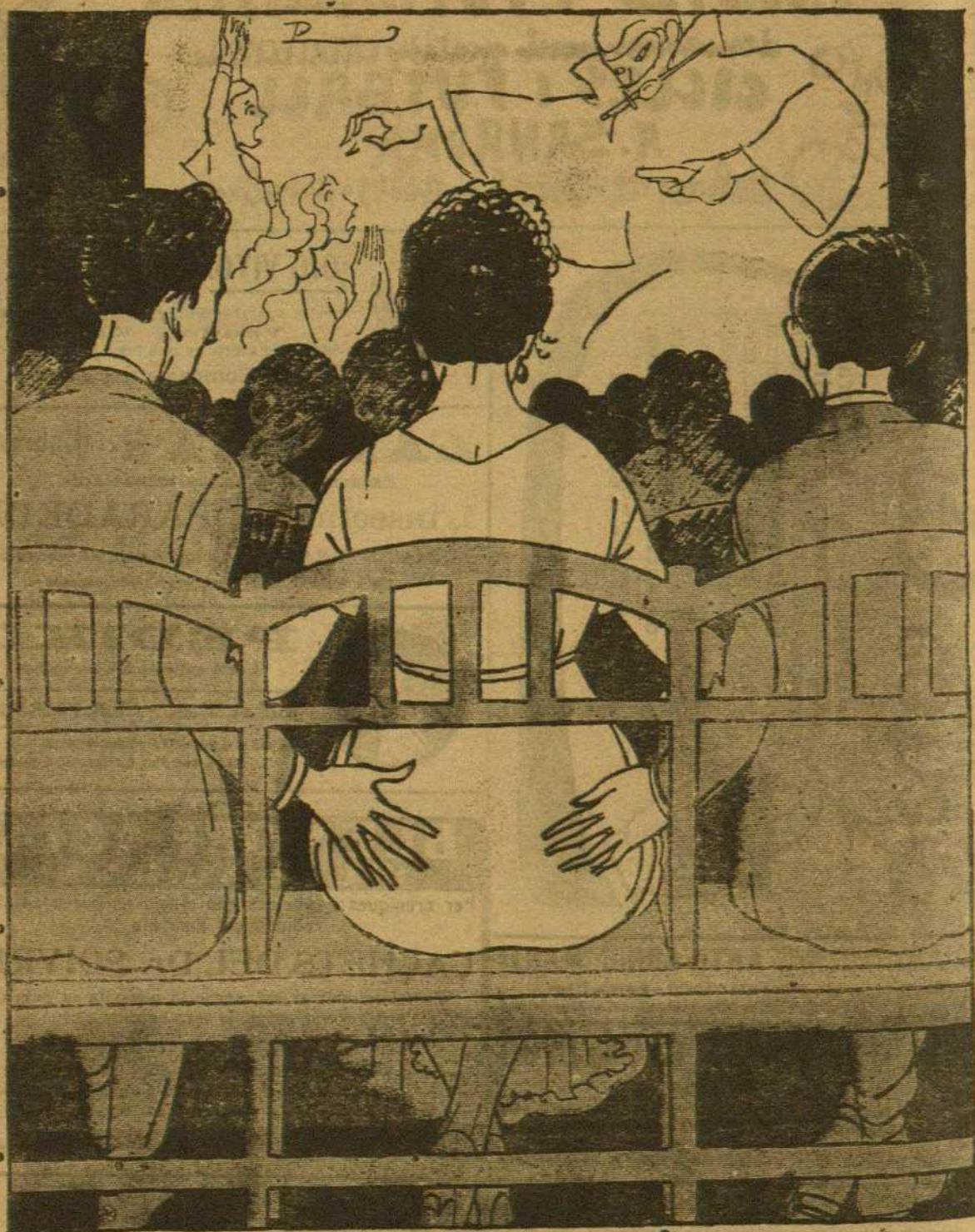
Per cròniques i rebel·les que siguin es curen aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL Dr. SOIVRÉ

Es curará per si sol, sense la consulta ni guia del metge i ningú s'enterará de la seva enfermetat.

Basta una caixa per a convèncer d'això

Venda a 4 pessetes caixa. — J. Viladot, Rambla de Catalunya, 36; J. Segalà, Rambla de les Flors, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7 i principals farmàcies de Espanya, Portugal i Amèriques.

Els jocs d'amor i d'etsar

XI. — Jocs de mans.